

Arrest

nr. 81 573 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 januari 2012 tot weigering van de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 3 februari 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MAHIEU, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 10 juli 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in functie van hun zoon I. Deze aanvraag werd op 6 november 2008 gegrond verklaard. Verzoekers en hun gezin werden ingeschreven in het vreemdelingenregister voor de duur van 1 jaar. Dit verblijf werd jaarlijks verlengd, de laatste maal tot 24 november 2011. Op 12 januari 2012 dienden verzoekers een aanvraag tot verlenging van hun verblijfsvergunning in. Gelet op het feit dat verzoekers geen gevolg gegeven hebben aan een uitnodiging van 23 september 2011, werd deze vraag tot verlenging zonder gevolg geklasseerd, bij beslissing van 27 januari 2012. Deze beslissing werd hen, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, op 3 februari 2012 ter kennis gebracht.

Het betreft de bestreden beslissingen.

“Overwegende dat betrokkenen op 12.01.2012 een aanvraag tot verblijfsverlenging indienden. Dat uit de in het dossier aanwezige medische getuigschriften blijkt dat onderzoek door de ambtenaar-geneesheer noodzakelijk is. Daar betrokkenen geen gevolg hebben gegeven aan de uitnodiging dd. 23.09.2011, het onmogelijk om verder onderzoek uit te voeren. Bijgevolg wordt de desbetreffende aanvraag zonder gevolg geklasseerd wegens gebrek aan belang.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“artikel 9ter Vreemdelingenwet; artikel 3 EVRM; juncto de schending van de materiële motiveringsplicht het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. De bestreden beslissing stelt als (enige) motivatie van de weigering van verlenging van de voorlopige verblijfstitel van verzoekers (stuk 1a): (...).Dientengevolge wordt door verweerder aan de gemeentelijke overheid verzocht om doormiddel van een ‘bijlage 13’ een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen aan verzoekers. Tevens wordt instructie verleend door verweerder aan de gemeentelijke overheid om het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgeleverd aan verzoekers (alreeds sinds 06.11.2008 en sedertdien jaarlijks verlengd) in te houden. Dit alles werd aan verzoekers betekend op 03.02.2012, waarbij per onmiddellijk ook de verblijfsvergunningen van verzoekers werden ingehouden en verzoekers aldus per onmiddellijk in illegaal verblijf zijn op heden. Verzoekers hebben er evident alle belang bij dat hun verstandelijk gehandicapt kind [I.B.] verder wordt opgevolgd door een kinderpsychiater en een multidisciplinair team, alsook verder diens individueel begeleide bijzonder onderwijs blijft volgen zoals hij tot op heden volgt (stuk 11). Zulks is immers niet aanwezig, minstens niet toegankelijk/betaalbaar voor verzoekers, in hun land van herkomst (hetgeen ook wordt erkend door verweerder middels beslissing tot gegrondheid van het verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen en diens jaarlijkse verlenging tot op heden)! In die zin is verzoeker (de heer [A.B.]) ook alreeds geruime tijd voltijds tewerkgesteld in België - middels arbeidsvergunning zoals hem n.a.v. de initiële positieve beslissing van verweerder werd afgeleverd - teneinde met diens inkomsten uit arbeid diens gezin te kunnen onderhouden, alsook de geïndividualiseerde medische bijstand van diens zoon te kunnen bekostigen. Verzoekers mochten in het verleden eens een brief vanwege FOD Sociale Zekerheid, Directie-generaal Personen met een Handicap, Medische Dienst ontvangen, meer specifiek op 03.04.2010 en dit uitgaande van Dr. Robert BAILLEUL, met verzoek om op 21.04.2010 om 14u30 samen met hun kind op het medisch onderzoek bij Dr. BAILLEUL aanwezig te zijn (stuk 4). Verzoekers waren op deze afspraak op 21.04.2010 dan ook stipt aanwezig. Verzoekers hebben navolgend aan deze uitnodiging nimmer welkdanige andere uitnodiging tot medisch onderzoek door een ambtenaar-geneesheer mogen ontvangen! Verzoekers hebben aldus - anders dan dat verweerder stelt – nooit een “uitnodiging dd. 23.09.2011” mogen ontvangen, zodat zij zich evident onmogelijk spontaan konden aanbieden op welkdanig medisch onderzoek. Indien verzoekers in september 2011 waarlijk een nieuwe uitnodiging tot bijkomend medisch onderzoek hadden ontvangen, hadden zij evident andermaal al het nodige gedaan om andermaal zich met hun kind op dit medisch onderzoek aan te bieden, teneinde de essentiële continuïteit van de individuele opvolging van zoon Ismajl niet te zien in het gedrang komen! De diligentie van verzoekers mag tenandere evenzoveel blijken uit huidige procedure alwaar zij alreeds op de eerste werkdag navolgend aan het ontvangen van de bestreden beslissing een raadsman contacteren m.o.o. een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Verweerder stelt dat zij op 23.09.2011 een aangetekende zending heeft verstuurd aan verzoekers. Verzoekers zijn echter formeel dat zij dergelijke zending nimmer hebben mogen ontvangen, noch dat zij welkdanige uitnodiging om een aangetekende zending op te halen bij “Boekhandel Luc” hebben mogen ontvangen, zodat deze zending vermoedelijk verkeerdelijk werd bezorgd door de post (verzoekers wonen in een appartementsgebouw met diverse wooneenheden en aldus diverse brievenbussen, waarbij zij de woning Sint Antoniusstraat 2/0002 betrekken). Zich dan ook van geen dergelijk verzoek bewust hebben verzoekers op 23.09.2011 en aanvullend op 27.09.2011 - zoals jaarlijks de twee voorgaande jaren - andermaal het verzoek tot verlenging middels voorlegging van alle dienstige stukken overgemaakt aan de gemeentelijke overheid te Oostende, dewelke alle voorgelegde informatie door hebben doorgefaxt aan de Dienst Vreemdelingenzaken (zie stuk 9a en 9b). Per faxbericht vanwege Stad Oostende aan DVZ dd. 23.09.2011 om 11u36 werden 39 bladzijden stavingsstukken doorgestuurd (stuk 9a). Per faxbericht vanwege Stad Oostende aan DVZ dd. 27.09.2011 om 10u05 werden 27 bladzijden stavingsstukken doorgestuurd (stuk 9b). Aangezien verzoekers - immers steeds stipt en diligent in de opvolging van hun dossier – op 05.12.2011 nog steeds geen repliek/jaarlijkse verlenging hadden ontvangen, gingen zij

andermaal gaan informeren bij de Stad Oostende waarom dit - i.t.t. voorgaande jaren – op zich liet wachten. N.a.v. deze vraag nam de bediende van de Stad Oostende (met de initialen T.N.) telefonisch contact op met de dossierbeheerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ter duiding van dit gesprek werd onderaan het faxbericht vanwege de Stad Oostende aan de Dienst Vreemdelingenzaken genoteerd door deze medewerkster van de Stad Oostende (handschrift medewerkster T.N. van Stad Oostende): “Tel â DVZ 05/12/2011. Er moeten nog enkele zaken nagezien worden. Zullen zo snel mogelijk beslissing nemen.” (stuk 10). Nimmer werd verzoeker hierbij geïnformeerd - noch bij het aanbieden van aanvullende stukken op 27.09.2011. noch bij diens contactname op 05.12.2011 - als zou hij een uitnodiging tot medisch onderzoek van zijn zoon hebben ontvangen, waaraan hij geen gevolg zou hebben gegeven. Meer zelfs, verzoeker - op 05.12.2011 bij verweerder informerende bij monde van de bediende T.N. van de Stad Oostende - werd zelfs actief met een kluitje in het riet gestuurd met de melding dat DVZ “zo snel mogelijk een beslissing zou nemen” gezien verweerder louter nog “enkele zaken moet nazien”. Verweerder repte moedwillig met geen woord over deze noodzaak aan verder medisch onderzoek van zoon [I.] ... zodat ‘makkelijk’ een negatieve beslissing kon worden genomen (i.c. de bestreden beslissing). Had verweerder t.a.v. verzoeker eenvoudigweg eerlijke informatie verstrekt m.b.t. het gebrek aan afdoende recente medische informatie, waartoe een nieuw medisch onderzoek nodig was, terwijl blijkbaar iets was mislopen inzake de schriftelijke communicatie hierrond, dan zaten verzoekers (en hun ganse gezin) op heden niet in huidige uiterst precaire situatie. Immers was de bestreden weigeringsbeslissing van 27.01.2012 op 05.12.2011 nog lang niet opgesteld en kon nog steeds het nodige medisch onderzoek worden afgesproken of vastgelegd! Dergelijk handelen in hoofde van verweerder komt dan ook voor als manifest onzorgvuldig en een openbare overheid (dewelke de algemene beginselen van behoorlijk bestuur hoog dient te houden) onwaardig. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris op eigen initiatief de beslissing neemt waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten, mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt” (RvV nr. 43.220 dd. 11 mei 2010, T.Vreemd. 2010, p. 272). Door dit kennelijk onredelijk en onzorgvuldig handelen riskeren verzoekers en hun kinderen een manifeste schending van artikel 3 EVRM. Met het gegrond verklaren van het verzoek om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen op 06.11.2008 - alsook met het jaarlijks verlengen van de voorlopige verblijfstitel - erkent verweerder vooreerst dat zoon [I.B.] lijdt aan een ziekte dewelke een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst, alsook dat er geen adequate behandeling is in het land van herkomst van verzoekers. De enige adequate therapie is de individuele therapie zoals tot op heden trouw wordt opgevolgd onder begeleiding van schoolarts Dr. VAN PAEMEL (stuk 11). Door op heden op onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze (zie supra) alsnog deze verblijfsvergunning opnieuw in te trekken en door bevelen om het grondgebied t.a.v. verzoekers uit te vaardigen, worden verzoekers en hun kind opnieuw blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien er immers nog steeds geen adequate behandeling is in hun land van herkomst. “Terecht stelt verzoekster dat in de rechtspraak wordt bevestigd dat een gebrek aan aangepaste medische verzorging ten aanzien van een persoon die ernstig ziek is beschouwd wordt als een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.” (RvV 6 mei 2008, nr. 10.929). Ten andere motiveert verweerder ook niet dat op heden inmiddels wél de nodige behandeling voorhanden zou zijn in het land van herkomst van verzoekers. Zij schraagt haar weigeringsbeslissing enkel en alleenlijk op grond van het geen gevolg geven aan een - door verzoekers evenwel nimmer ontvangen - uitnodiging ... waaromtrent zij ook nimmer werd geïnformeerd bij actieve contactname op 05.12.2011 (stuk 10). Minstens schendt verweerder in de bestreden beslissing dan ook manifest het zorgvuldigheidsbeginsel. Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.” De goede trouw van het bestuur is ook aan de orde waar het gaat om het zogeheten beginsel van fair play. Het bestuur dient in zijn relatie met de burger een elementaire eerlijkheid aan de dag te leggen.” (VAN DAMME, M., Auditeur in de Raad van State, ‘Goede trouw van burger en bestuur’, in R.W. 1989-90, p. 1109 en 1115). “Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS nr. 17411 van 3 februari 1976). Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag te leggen bil het uitoefenen van zijn informatieplicht (cass. 4 januari 1973, R. W. 1 972-1973, 1279).” (A. MAST, 1 DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDELANOTTE, Overzicht van het Belgisch AdministratiefRecht Antwerpen, Kluwer, 1999, p. 53). (...). Evenzoveel schendt verweerder met de bestreden beslissing art. 9ter Vreemdelingenwet. Alwaar de aanvraag alreeds gegrond werd verklaard in 2008, kan huidig ‘medisch verblijfsdossier’ niet vervolgens alsnog ‘ongegrond’ worden verklaard middels een weigeringsbeslissing (beslissing weigering verlenging) door een ambtenaar vanwege

verweerder. De beoordeling ten gronde - aldus om een aanvraag tot (verlenging) verblijf om medische redenen af te wijzen als niet langer gegrond - komt enkel en alleenlijk toe aan een ambtenaar-geneesheer, dewelke de in het eerste lid van art. 9ter Vw. vermelde risico dient te beoordelen. Deze geneesheer kan, indien hij het nodig acht, de vreemdeling bovendien onderzoeken en zo nodig een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. Een verzoek tot machtiging om verblijf om medische redenen kan maar OF ontvankelijk OF ongegrond worden verklaard. Onderhavig dossier werd alreeds ontvankelijk verklaard, alsook uiteindelijk ten gronde gegrond verklaard. Indien het jaarlijks verlengd verblijf na enkele jaren alsnog wordt stopgezet, betreft dit andermaal een beslissing TEN GRONDE. Dergelijke medische beoordeling ten gronde komt enkel en alleenlijk de ambtenaar-geneesheer toe."

2.2. In het administratief dossier bevindt zich een aangetekend schrijven van 23 september 2011, gericht aan verzoekster S. D. met vermelding van adres Sint-Antoniusstraat 2/2, 8400 Oostende, waarin zij uitgenodigd wordt zich, samen met haar zoon I. aan te bieden bij het onthaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 oktober 2011 om 10u, teneinde een medisch onderzoek uit te voeren en recente medische attesten voor te leggen tijdens deze raadpleging. Verzoekers betogen dergelijke schrijven nooit te hebben ontvangen. Verzoekers suggereren een verkeerdelijke levering door de post, maar geven niet eens een begin van bewijs om deze bewering te staven.

Uit het administratief dossier blijkt dat de betreffende brief op 26 september 2011 werd afgestempeld door de post. Dat dit schrijven werd aangeboden op 27 september 2011 aan de verzoekende partij op voormeld adres, en dat diezelfde dag een bericht gelaten werd van afwezigheid en dat het schrijven tot 13 oktober 2011 afhaalbaar was. Op 14 oktober 2011 werd het betreffende schrijven teruggestuurd naar de verwerende partij en werd melding gemaakt van de niet-afhaling van het schrijven door de verzoekende partij.

In de mate verzoekers betogen dat zij het risico lopen te worden blootgesteld aan een risico op schending van artikel 3 EVRM, kan verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat een zeer hoge drempel hanteert dienaangaande en het feit dat verzoekende partij het de ambtenaar-geneesheer onmogelijk gemaakt heeft hun zoon te onderwerpen aan een medisch onderzoek, door geen gevolg te geven aan de hen per aangetekend schrijven verstuurd uitnodiging.

Door zelf onzorgvuldig te handelen en geen gevolg te geven aan de uitnodiging tot medisch onderzoek, in het kader van een verlenging van de verblijfsvergunning, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduwd de aanvraag tot verlenging te klasseren zonder gevolg. De ambtenaar-geneesheer werd immers in de onmogelijkheid gesteld de zoon te onderzoeken en aan de hand van recente medische attesten het risico van een onmenselijke en of vernederende behandeling, bij gebreke aan behandeling in het land van herkomst, te evalueren.

Een schending van artikel 3 EVRM kan, gelet op de hoge drempel van het EHRM en de thans voorgebrachte stukken, niet zonder meer worden vastgesteld. Het feit dat in het verleden een verblijfsvergunning werd toegekend op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan de jaarlijkse verlengingsvoorwaarden.

De Raad verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 3 0240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de supra geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan verder worden afgeleid dat verzoekers eventuele medische elementen kunnen doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM.

Dat verzoekers zich op 5 december 2011 hebben aangeboden bij de stad Oostende, teneinde zich te informeren omtrent de stand van zaken van de verlenging van hun verblijfsrecht, doet niets af aan voorgaande. Op dat moment was de aanvraag voor verlenging nog in onderzoek, zodat de verwerende partij kon te kennen geven "dat er nog een aantal zaken nagekeken moesten worden". Verzoekers' suggestie dat de verwerende partij hen op dat moment doelbewust verzwegen heeft dat er een probleem was met een aangetekende zending, is zonder grond en vindt alleszins geen steun in het administratief dossier.

De bestreden beslissing is geen beslissing aangaande de aanvraag 9ter ten gronde. Dit onderzoek kan inderdaad enkel door de ambtenaar-geneesheer worden gevoerd. De bestreden beslissing kadert echter in de verlenging van de verblijfsvergunning in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Aangezien niet kan worden vastgesteld of verzoekers nog steeds de voorwaarden vervullen voor een verdere verlenging, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om geen gunstig gevolg geven aan de aanvraag tot verlenging.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC